

Sumeja Buljugija

II ILI NOA

U padu azurit, rane svoje cjeliva,
Betelgez'vo listje na gran'ma frivolno,
Čaka s živim, bit' da mu je fosilno,
More u more, tempus tuždi prebiva.

Misli gdje su ti kad plam voda susretne,
Stari što 'no zapisje začarano drži,
Glagoljem gord naredi razvratne da sprži,
Sudba nek gorka u tren vidi zlosretne.

S neba okeanos sletje albatros,
Zapomagat' stale pred njim' hekatombe,
Porugam' raznim prateć' onog što 'e bos.

Shalom Noa u vodu posljednji hitaj,
Bud' kad vsje dokončale vanjske se borbe,
Žrtvu slijepih vel'ku za oprost upitaj.

Paz' gdje sfingoidne sa štiri ekstremiteta hode,
Šapkam' svojim što na dar Iksiona odnom dobiše,
Sijaset upitanih gladno međ većma umorenim
Rasporiše; ni časa, stanka dok ih ne pojedoš, e,
K'o čovjek što strah'va od Jahve i njeg'va sjajna gnjeva,
Pijesak užareni žarom metamorfnog stijenja,
Žigoše stope što 'no k'o granje kalcitno 'zgedaju,
Psovat' mu istom rovit' po ničemu vrag'vom pješčanom,
Enoha međ grumenjem bujalim od magme vidješe,
Trena istog poput njega tijel'ma punim krenuše,
Zborje grozda jambških svojih, stomaka žednih,
gladnijeh,
Krenut' im vse slovljem ga svojijem ljutito sloviti,
Pandžama stisnule da duša u vatri mu se gnoji,
Kap každa magme gutljaj, u kolute sitne počinak,
Ulje sa duplji im usnenih na dušu mu pljunuše,
Noktim' uglačanim uzduž sa stih'vima kletim trackat',

Druga prvu tim motri pa stade jezičkom slatko
mljackat';

„Biva nam pitat', što u umu nemaš, o čem' čuo ni,
Pa kad grešno preko jezika preturat' kren'o budeš
Riječi k'o odgovor nama u kalež da ih dadneš,
Istim sirotan zalogajem pod zub'ma zveketat',
Kosti dok ti ne zdrobimo, stat' neš cvokotat'
Od gladi nam pitanja eše proć, do hrane sretno doć
Što biti je budeš li zn'o nam govorit' u vrlom trenu,
Pustit' ne kanimo dokle vse duh ti bud' u htijenju.“
Za bitkovanjem lavež psina gladnijeh da letat' z' njim',
Dok u mislima odgovore bude tražio svoje,
Ustavit' se ne dahu po koprivniku otv'te tražeć,
Kanda 'no lišaj po ruk'ma granat' na nerv mu se stade,
Miomirisje čistote njeg've pod čuvstvom na posjed,
Tjerahu učmale ga glave pa drobljen 'pet na njem' sav,
Istom u agler crven se rascvjeta s drvljem pod sobom,
Kriknu mu iz dušja vse: „Bit' je tol'ko nazvat' se bogom.“

HIMNA PERUNU SVIH SLAVENA

Aзъ: Silni gromovi, munje dodirnite nas vi,
Mi njemu tol'ko smo odani,
Aitã veliki, Bog slavjanski
Уафə i morje, sva prostranstva njeg'va.

Buki: Vse Slavjane očuvaj, o, Slavjane ratnike,
Vse Slavjane, o, Slavjane gromovnike,
Jeduć joptü u dvoru Tvomu,
Sjot i bröda Perunu se pokloniše Bogu.

Vědě: Плодъ добръ, zlatni javori,
Klečimo pred van', o, bogovi!
Za naš nemar, hoćete li nam 'prostiti?
Събрати grehe, munjom ih spaliti?

Glagoljō: Ta, ptice mi smo što bježimo stalno
Na nam' mnogo pjerja,
Nekad pojasmō při wjedrje špatnym
Sad tol'ko lastojčka smo wjesna.

Dobrě: Blisko zemje, daleko od doma svog,
Lěpimy swoje sej hnězda,
Nema gdje dausa slavjanska,
Njojzi Ladina plovi lađa.

Jestъ: Krug svoj cjeluj, slavi puteve dobra,
Cjeluj svoju Ladu, Peruna Boga,
Da dausa osjeti tvoja pusta,
Na gori kad čovjeka jedna nesta.

Živětě: Rozge smo jedne loze,
Cijed'mo voće u pehar jedan,
Pit' za Peruna, dohodit' se do njeg',
Sve dok duša ne dođe do cilja krajnjeg.

HOMONIM

Je ημε
Je ωδνω
Ime

Za ημενωμ
Je πωκρετ
Ime

Je ωδνω
Oδnim ηδε
Oδnog ημε

Bez ωδνωγ
Vlasnika βεζ
Ni ημε

Na κωνιι
΄pet ωδνω
Je ημε

Za σληκυ
Stvora ζα
Oδno ημε

Ni μησλη
Primisli νη

Ničto

Ni ζαμησλητ'
Vidjet' νη
Hipsos

Ni στωρενω
Mišljano νη
Nepostojano

PARONIM

Objektus - ωβιεκτη
Maskulinum

Objektus – ωβιεκτωρεσ
-ores – ωρατωρεσ

Objektus – ωβιεκτυσ συπρεμυσ
Maskulinum

Nad objektima ωβιεκτη
Su opet μασκυληνη

Nad objektima συ
U objektima

Objektus u ωβιεκτημα
Rabit' ωβιεκτη

Objektus – η μασκυληνυμ
Femininum i νευτρυμ